Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 16. Den 15de Maj 1890. 39te Aargang.

Aarskonferencen i Saltsøstaden.

Den 60de Aarskonference af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige tog sin Begyndelse den 4de April 1890 Kl. 10 Formiddag.

Tilstede paa Forhøjningen vare: Af det øverste Præsidentskab: Wilford Woodruff og George Q. Cannon.

Af de Tolv: Lorenzo Snow, Franklin D. Richards, Moses Thatcher, Francis M. Lymann, John H. Smith, Heber J. Grant, John W. Taylor, M. W. Merrill, Anthon H. Lund, A. H. Cannon og Raadgiverne John W. Young og Daniel H. Wells.

Kirkens Patriark: John Smith.

Af Præsidenterne for de Halvfjerds: Henry Herrimann, Jacob Gates, Seymour B. Young, John Morgan og B. H. Roberts.

Kirkens præsiderende Biskop: W. B. Preston og hans Raadgivere R. T. Burton og John R. Winder.

Desuden: Stavspræsidenter, Biskopper, og ledende Mænd fra forskjellige Dele af Territoriet.

Koret sang:

„Jeg saa en mægtig Engel."

Bøn af Apostel F. D. Richards, hvorefter Salmen:

„Kom lytte til Profeters Røst," blev afsungen.

Præsident Woodruff

sagde: 60 Aar ere henrundne siden Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev organiseret i Fayette, N. Y. af Profeten Joseph Smith. Den blev organiseret formedelst Aabenbaring fra Gud gjennem Jesus Kristus. Vor Historie og Vandel har været og er aabenbar for den hele Verden og ligesaa for Himlene. Jeg føler mig inderlig taknemlig for det store Privilegium, som jeg nyder i at møde med Eder mine Brødre og Søstre. Vi burde være fuld af Taksigelse til Alfaderen for den Gunst, som vi nyde, at endnu engang samles i Anledning af en Aarskonference. Jeg haaber at de Helliges Hjærter maa blive opløftede i Bøn til Gud, saa at vi i Løbet af den Tid, som vi skulle være tilsammen i denne Konference, maa have den Helligaands Vejledning, og at Guds Kraft maatte

hvile paa Apostlene og de Ældste som skulle tale til os. Jeg føler og erkjender, at vi kun ere svage Redskaber i Guds Haand, til at udføre det store Hverv, som er os anbetroet; dog er det en Fortrøstning til os, at Herren har fra Verdens Begyndelse udvalgt de Svage og de Uanseete til at udføre sin Gjerning i de forskjellige Husholdninger og Tidsaldre. Jeg ønsker at minde Eder om, at vort Haab og vor Styrke kommer fra Gud. Den Almægtige har udrakt sin Haand for at oprette sin Kirke og sit Rige paa Jorden. Ifølge de Forjættelser, som ere givne til Fædrene, skal Israel samles og Zion opbygges i sin Herlighed.

Nu mine Brødre og Søstre, lad os være betænksomme og søge Visdom imedens vi ere her i Kjødet. Lad os af hele vor Sjæls Styrke arbejde paa at opbygge Guds Rige paa Jorden, og ingen Magt skal kunne standse os i vore Bestræbelser.

Ældste John Morgan,

glædede sig ved at møde med de Hellige i Konference og at lytte til Præsident Woodruffs faderlige Raad og Formaninger, samt for det Privelegium at være delagtig i Fuldheden af det evige Evangelium, hvilket er gjengivet ved Profeten Joseph Smith. Det er en Tilfredsstillelse og Glæde at se Sandheden trives og udbredes, trods al den Opposition som har rejst sig imod den. De Kræfter som synes til det naturlige Øje, at have fuldkommen Magt til at nedbryde Guds Værk og tilintetgjøre hans Hensigter, har haft og vil have den modsatte Indflydelse. Der har aldrig været en Tid i denne Kirkes Historie, som har tildraget sig saa megen Opmærksomhed som netop nu. Dette er ikke foraarsaget ved fremstaaende Personligheder, men ved sande Principer, som de Hellige ere blevne lærte. Paa Grund af disse Principer ere de betragtede, som et forunderligt Folk. De Hellige burde, ifølge Skrifterne, opløfte deres Hoveder og være glade, naar Forfølgelsen raser imod dem. Han havde rejst meget i dette Land i den senere Tid, og havde haft Lejlighed til at møde med mange Folk og hørt deres underlige Idèer med Hensyn til „Mormonismen", og maatte tilstaa, at det glædede ham, at være en Sidste-Dages Hellig og være regnet blandt det Folk, som er ilde omtalt og misforstaaet af den hele Verden. Han bar sit Vidnesbyrd om Sandheden af dette Værk.

Ældste Jacob Gates

var villig til at bære sit Vidnesbyrd om Jesu Kristi Evangelium, thi han vidste at det var fra Gud. Om de Sidste-Dages Hellige ville leve i Overensstemmelse med de Aabenbaringer, som Gud har givet, saa have de den Forjættelse, at ingen Magt skal være istand til at hindre dem fra at opbygge Guds Rige paa Jorden. De Vanskeligheder, som nu omgive os, ville ryddes af Vejen, og de Hellige nyde alle Rettigheder og Privelegier, som tilhøre dem.

Ældste B. H. Roberts

sagde: De Erfaringer som vi have gjennemgaaet i de senere Aar, ere beregnede paa at indgyde i os Tillid og Overbevisning om dette Værks Guddommelighed. Ingen Magt paa Jorden kan hindre dets Fremgang. Pøbelhobe have udøvet Vold imod os i det Forbigangne. Verdens vise og fremstaaende Mænd have forenet sig tilsammen for at adsprede dette Folk; men desuagtet forbliver Kirken i sin fuldkomne Organisation. Ikke engang et Kvorum er blevet forflyttet eller tilintetgjort. Ingen

Modgangsbølge, paa Verdens brusende Hav, har haft Magt til at standse Skibet Zion paa dets Fremadskriden mod den sikkre Havn. Jeg har ofte tænkt paa, hvor mørke Udsigterne vare for de fordums Hellige, til hvilke Profetiens Gave blev given, hvorved de bleve underrettede om at et almindeligt Frafald skulde indtræde. I denne Tid have vi modtaget den Forsikkring, at Guds Kirke skal aldrig blive udryddet. Herren vil tugte os og give os den nødvendige Erfaring, for derved at tilvejebringe de ønskelige Resultater; men Guds Rige vil bestaa. Det kan ikke blive tilintetgjort. Hvis der er nogen Fare, saa kommer den ikke fra vore Fjender, den kommer fra Individer, som ere Medlemmer af Kirken. Uagtet Riget skal bestaa, saa ville dog Mange muligvis falde; men maa Herren tilstede at Alle maatte blive trofaste.

Ældste Joseph E. Taylor

sagde, at Gud gav Præstedømmets Nøgler til Profeten Joseph Smith, og at han, førend sin Bortgang, anbetroede dem til Andre, hvorved Evangeliet er blevet forkyndt og sammes Ordinancer administreret for Levende og Døde.

Efter Affyngelsen af en Hymne sluttedes Mødet med Taksigelse af Ældste D. H. Wells.

Eftermiddag Kl. 2.

Koret sang en Salme og Mødet aabnedes med Bøn af Ældste A. O. Smoot.

Koret sang:

„Bønnen er Sjælens ædleste Ønske."

Ældste John W. Young

talte om de nærværende Forhold i Utah, og den Velstand, som er almindelig raadende blandt Folket.

Apostel A. H. Cannon

havde lyttet til Brødrenes Vidnesbyrd med megen Tilfredshed, og haabede at den samme Aand maatte vejlede ham i hans Bemærkninger. Han var taknemlig til Gud, sin himmelske Fader, for den Lejlighed han havde at leve paa denne Tid, da Evangeliets Røst lyder, og haabede at blive af det Tal, som skal forblive trofaste i Guds Værk indtil dets endelige Triumf. Hvis der er nogen Undervisning, som Gud har givet til sine Børn, hvilken han ønsker især at lægge paa deres Sind, saa er det den, at han alene ønsker at have Æren for Zions Sejr; thi han er ikke under nogen Nødvendighed af at raadføre sig med Mennesker angaaende sit Riges Oprettelse paa Jorden i de sidste Dage. Der er ingen større Sandhed end den, som var udtalt af Præsident Woodruff i denne Morgenstund, nemlig, at vi ere beroende paa vor himmelske Fader for al den Indflydelse og Styrke, som vi besidder; den kommer ikke fra Mennesker. Om vi som Individer skulle lykkes i at opnaa celestial Herlighed, saa vil det blive formedelst Guds Barmhjertighed og Naade mod os, hans svage og ufuldkomne Børn.

Apostel Anthon H. Lund

sagde: Det har glædet mig usigelig i denne Morgenstund at lytte til de Vidnesbyrd og Undervisninger, som ere givne af Brødrene. De profetiske Forudsigelser vedrørende dette Værks Indflydelse og Udvikling iblandt Nationerne ere delvist opfyldte, og de som endnu staa tilbage af dem, ville visselig blive opfyldte. Herren sagde til Profeten Joseph Smith, at Evangeliet skulde forkyndes til alle Tungemaal og Folk paa Jorden, samt at Mormons Bog — de nephitiske Optegnelser — skulde publiceres i forskjellige Sprog,

og derved blive et Middel, i Forening med Guds Tjeneres Vidnesbyrd, til ikke alene at oplyse Menneskene med Hensyn til deres Slægtskabsforhold til Gud, men ogsaa til at paaskynde Indsamlingen af Israels Hus fra alle Lande, til det Land, der blev givet til Joseph som en evig Arv, og andre Steder hvilke Herren i sin Tid vil udpege. Disse Ord opfyldes, saa at sige, dagligen, idet Folk vedbliver det ene Aar efter det andet at samles til disse Bjergedale. Saaledes er Herren trofast til sine Løfter, og derfor burde vi forlade os paa ham, thi han er vor Ven og vil velsigne os med saavel himmelske som jordiske Velsignelser. Jeg bevidner for Eder at Gud lever og at han selv staar ved Roret og vil føre Zions Skib ind i den sikkre Havn.

Apostel M. W. Merrill

sagde: Vi have samlet os tilsammen idag, fra forskjellige Dele af Landet, for at høre Herrens Ord gjennem hans Tjenere. Dersom vi ønske at have en behagelig Tid og en god Konference, saa er det nødvendigt at vi komme tilsammen med ydmyge Følelser og Bøn til Gud, om hans Velsignelser, saa at den Helligaand maa hvile over os. Herren har givet os den Befaling, at vi skulle lade Lyset skinne for Verden, at vi skulle være ærlige og oprigtige i alle vore Foretagender, og saaledes vise et Eksempel værdigt at efterfølge. Han har ogsaa befalet os at bygge Templer, hvori hellige Ordinancer kunne udføres baade for Levende og Døde. Lad os pleje den gode Indflydelse af Guds Aand, lad os søge Visdom fra den Almægtige, saa at vi maa blive trofaste indtil Enden. Maa Guds Velsignelser hvile over Israel er mit inderligste Ønske.

Præsident Woodruff

sagde: Jeg føler til at sige nogle faa Ord inden vi slutter denne Forsamling. Herren har givet os Underretning angaaende dette Lands Urindvaanere igjennem Ephraims Træ (Mormons Bog) og hans Handlemaade med dem i Fortiden, samt ogsaa hvad som skal finde Sted i Fremtiden. Jeg holder her i min Haand Lærdommens og Pagtens Bog, i hvilken findes de mest herlige og fuldkomne Tilkjendegivelser fra Gud, vedrørende de celestiale, terrestiale og telestiale Verdener. Desuagtet tiltrænge vi dagligen Aabenbaring fra Gud, at vi maa kjende og forstaa hans Vilje med Hensyn til os, og Evangeliets Forkyndelse til alle Tungemaal paa Jorden.

Koret sang:

„Venligt led os frem o Fader".

Taksigelse af Patriark John Smith.

Anden Dag.

Formiddag Kl. 10.

Koret sang:

„Milleniets skjønne Morgen".

Bøn af Ældste D. H. Cannon.

Koret sang:

„O, Brødre højt velsignet vær".

Apostel J. W. Taylor

sagde: Dersom vi lader vor Opmærksomhed ene blive fængslet ved timelige Affærer, saa bliver vort Sind formørket, hvad det Aandelige angaar. De Ældste i denne Kirke bære deres Vidnesbyrd om, at Gud lever, at hans Søn Jesus Kristus lever og at dette Værk, som vi ere delagtige i, er organiseret ved guddommelig Fuldmagt. Jeg kan ogsaa bevidne det samme, og beder altid at Gud vil give mig Styrke til at forblive trofast. Jeg forventer at se megen Modgang og Forfølgelse, men dog er jeg forvisset om, at Guds

Rige vil gaa igennem alle disse Storme triumferende. Jeg bærer mit Vidnesbyrd til Eder, at dersom I ville antage Jesus Kristus som Verdens Frelser, og leve et helligt og rent Liv, saa vil den Helligaand være i Eder, ligesom en Kilde der udvælder til evigt Liv.

Apostel H. J. Grant

sagde: Som Sidste-Dages Hellige have vi stor Aarsag til at være taknemlige til vor himmelske Fader for hans Venlighed og Godhed imod os. Lad os stræbe af al vor Magt og af al vor Styrke efter at komme i Besiddelse af Forstand, Lys og Kundskab, saa at vi derved kunne vandre paa Dydens og Pligtens Stier. Der ere mange Vanskeligheder som møder os paa vore Veje, og dersom vi ikke ere paa Vagt, saa vil Fristeren overvinde os og drage os fra den Bane som fører til Livet.

Apostel J. H. Smith

udtalte sig saaledes: De foregaaende Talere have mindet os om, at dette Værk, som vi repræsentere, er af Gud og saaledes vil det bestaa. Men med Hensyn til Individer, saa er det anderledes. Mange have forsømt at opfylde deres Forpligtelser til Kirken, i at betale Tiende og Offringer, og ligeledes i mange andre Retninger været ligegyldige; men ikke desto mindre ønske de at faa Anbefaling til at indtræde i Herrens Hus, for der at modtage Velsignelser, samt at udføre Ordinancer for Levende og Døde. Jeg ønsker at de Hellige for Fremtiden maa forstaa, at dersom de forventer at modtage Velsignelser, saa maa de ogsaa leve i Overensstemmelse med Evangeliets Love. Ingen Sidste-Dages Hellig burde nyde stærke Drikke, ej heller bruge Tobak, thi Herren har sagt, at alt saadant er skadeligt for Mennesket. Dersom vi ønske at have vore Navne skrevne i Livsens Bog, saa maa vi leve et helligt, rent og dydigt Liv. Jeg haaber og beder, at vi alle maa udføre den Mission i Retfærdighed, som Faderen har anbetroet os.

Apostel F. M. Lyman

sagde: Det har i Sandhed været en stor Nydelse til mig, at møde med mine Brødre og Søstre i Egenskab af en Aarskonference. Jeg ønsker at alle mine Tilhørere maa forstaa, at dette Værk, som vi repræsentere, ikke er beroende paa noget Menneske, begrundet paa, at det har sin Oprindelse fra Gud. Vi have gjennemgaaet mange truende Storme i det Forbigangne, og selv nu viser der sig truende Skyer paa Horizonten; desuagtet staar Jesu Kristi Kirke urokkelig paa sin Grundvold, og samler omkring sig saadan Indflydelse og Kraft, som med Tiden vil opløse og fjerne de tykke Skyer, hvorved de herlige Straaler af Retfærdighedens Sol igjen ville smile paa dem, som forbliver trofaste under alle Gjenvordigheder.

Apostel Moses Thatcher

sagde: Jeg ønsker ved denne Lejlighed at udtrykke min hjertelige Taknemlighed til Gud, for hans Velsignelser og for den Helligaand, som har været raadende i disse Konferencemøder. Mange Tanker have gjennemkrydset mit Sind ved at lytte til de foregaaende Talere, og jeg er kommet til den Slutning, at dersom vi efterleve de Lærdomme, som ere givne, saa vil Faderens Velbehag være over os, og de nærværende truende Omstændigheder ville ikke have nogen Magt til at foraarsage nogen Skade; men paa den anden Side, paaskynde dette Værks Indflydelse paa Forberedelsen og endelige Oprettelse for Israel.

Koret sang:
„Kom Helligaand".
Taksigelse af Ældste G. Reynolds.

Eftermiddag Kl. 2.
Koret sang:
„O, store Gud lyt' til vor Sang".
Bøn af Ældste R. Clawson.
Koret sang:
„Fryd dig o Jord".

Apostel Lorenzo Snow

sagde: Jeg føler min Ufuldkommenhed i at tale til denne store Forsamling, men haaber at Guds Aand maa indgyde i mit Sind saadanne Instruktioner, som maatte blive passende til alle de Hellige. Det er en Glæde at iagttage den store Fremgang, som Kirken har gjort i Løbet af disse 60 Aar, som den har været paa Jorden, og den vil fremdeles udbrede sin behagelige Indflydelse, uagtet Opposition møder den allevegne. Jeg har seet i mine Dage mange mørke Timer, og ligesaa gjennemgaaet mange prøvende Erfaringer, men dog har der aldrig været nogen Modgangsbølge saa høj, eller nogen Sky saa tyk, uden at mit Blik kunde gaa over og gjennemtrænge til den anden Side, hvor der fandtes en stille Havn og en smilende Sol. Efter en saadan Erfaring er det med Fortrøstning, at jeg forlader mig paa den Almægtige, thi han vil styre Alt til det Bedste for sine trofaste Børn. Til Eder mine forsamlede Venner vil jeg sige: at dette Værk er af Gud, det er bygget paa den sande Klippe og vil for evigt bestaa.

Præsident George Q. Cannon

sagde: De Bemærkninger som allerede ere gjorte af de forskjellige Talere under denne Konference, have været ledsagede af den Helligaand. Herren er med sit Folk, og giver til dem som lever i Oprigtighed for ham, Vidnesbyrdet af den Helligaand, ved hvilken de kjende og forstaa den sande Hyrdes Røst. Vi ere underrettede om, at der kun ere Faa, som ere begunstigede med et saadant Vidnesbyrd; men alle som i Oprigtighed slutter Pagt med Gud i Daabens Vand, ere berettigede til en saadan Overbevisning. Der ere store Vanskeligheder forenede med Velstand og Lykke; thi næsten alle Mennesker som modtage i Overflod af de jordiske Goder, forglemme mere og mindre deres himmelske Fader, og det Forhold som de staa i til ham.

Præsident Woodruff

gjorde nogle Bemærkninger, hvorefter Præsident George Q. Cannon foreslog Kirkens Autoriteter, som følger:

Wilford Woodruff, som Profet, Seer og Aabenbarer, samt Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, med George Q. Cannon og Joseph F. Smith som Raadgivere; Lorenzo Snow som Præsident for de tolv Apostlers Kvorum og følgende Medlemmer af nævnte Kvorum: Lorenzo Snow, Franklin D. Richards, Brigham, Young, Moses Thatcher, F. M. Lyman, John Henry Smith, Georg Teasdale, Heber J. Grant, John W. Taylor, M. W. Merrill, Anthon H. Lund og A. H. Cannon. John W. Young og D. H. Weels som Raadgivere til de Tolv. John Smith som Kirkens Patriark. De syv præsiderende Ældste over de Halvfjerds, som følger: Henry Herrimann, Jacob Gates, Seymour B. Young, C. D. Fjeldsted, John Morgan, B. H. Roberts og Georg Reynolds. Derefter fulgte de øvrige Grader af Præstedømmet. Alle Forslag bleve enstemmigt vedtagne af den uhyre Forsamling.

Koret sang:
„En Engel fra det Høje",
og Mødet sluttedes med Taksigelse.

Tredje Dag.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Koret sang:
„Kom Alle, som elske Immanuels Navn".
Bøn af Ældste C. W. Penrose.
Koret sang:
„Den samme Aand, som fordum gav".

Præsident Woodruff

sagde: Jeg føler en inderlig Glæde og Taknemlighed for denne gunstige Anledning, som jeg har at samles med mine Brødre og Søstre i dette Tabernakkel, for at tilbede vor himmelske Fader. Som et Folk ere vi beroende paa den Almægtige for alle Velsignelser og Privilegier, som vi nyder. Profeten Joseph var en ydmyg Mand, og derfor blev han udvalgt af Gud til at paabegynde Tidernes Fyldes store Husholdning, hvorved Grundvolden for Guds Kirke og Rige blev lagt. Vi ere kaldte til at gaa til alle Jordens Nationer, for at forkynde Jesu Kristi, Guds Søns Evangelium. Jeg har haft et saadant Privilegium i den forbigangne Tid, og ligeledes have de tolv Apostler og Tusinder af Israels Ældster. Vi have ikke alene prædiket Tro, Omvendelse og Daab i Vand til Syndernes Forladelse, men ogsaa advaret Jordens Indvaanere om Guds Straffedomme, som skal komme over dem i den sidste Tid, dersom de ikke ville omvende sig. Mange kraftige Vidnesbyrd ere givne af de forskjellige Talere under denne Konference, med Hensyn til de Aabenbaringer, som ere givne fra Gud gjennem Tidernes Løb indtil denne Dag. Jeg ønsker at sige til alle Jordens Nationer: I behøve ikke at drage nogen Omsorg for de Sidste-Dages Hellige; thi om de ikke ere Guds Folk, om dette Værk ikke er paabegyndt af Gud den Almægtige, saa vil det falde af sig selv. Har Jordens Nationer forglemt at der findes en Gud i Israel, som har skabt alle Ting, og som styrer og kontrolerer Alt ifølge sin egen Vilje? Den store Jehova opreiser Troner og nedstyrter Fyrstedømmer. Han har paabegyndt sit Værk i den sidste Tid, og vil føre det til Sejr trods al den Opposition, som opreise sig imod det. Han har anbetroet os Administrationen af Livets Principer, hvorfor vi føle os meget taknemlige til ham. Jeg bevidner i vor Herres Jesu Navn, at det Værk som vi repræsentere er fra Gud, og vil vedblive at udbredes over Jorden, indtil at Riget og Magten vil blive given til den Allerhøjestes Hellige.

Apostel F. D. Richards

talte dernæst til Forsamlingen. Han sagde: Jeg har seet Guds Haand været udrakt over de Sidste-Dages Hellige lige fra den første Dag, som jeg blev bekjendt med dem. Det er med Glæde at jeg skuer tilbage paa den svundne Tid, da jeg i min Ungdom annammede Evangeliet, thi jeg modtog den Helligaand i et rigt Maal, den frydede mit Sind og opmuntrede min Sjæl, saa at jeg med Glæde vandrede over de store Sletter og blev forenet med de Hellige i disse Dale. I Løbet af de sidste 50 Aar har jeg vandret omkring iblandt Folket i dette Land, saavelsom i de europæiske Lande og prædiket Livets og Saliggjørelsens Evangelium. Det har været mit store Privelegium ved mange Lejligheder, at se Guds Kraft blive lagt for Dagen; thi jeg har seet de Syge helbredet og hørt Mange tale i Tungemaal og profeteret om tilkommende Ting, samt modtaget Guds Tilkjendegivelser og lyttet

til den stille hviskende Stemme, som siger: „Her er Vejen, vandre paa den." Jeg kan derfor med sunde og betænksomme Ord sige: Jeg ved dette Værk er fra Gud, jeg ved dette lige saa vist, som jeg ved at jeg lever, og jeg føler til at forblive i dette hellige Arbejde saalænge det skal blive min Lod, at være i denne Verden, og vil benytte de Midler som staar til min Raadighed for Opbyggelsen af Guds Rige.

Koret sang:

„Sandhedens Lys nu herligt udstraaler."

Taksigelse af Biskop O. F. Whitney.

Eftermiddag Kl. 2.

Koret sang:

„Lad os bede, glade bede."

Bøn af Apostel A. H. Cannon.

Koret sang:

„Jesus, født foruden Rang."

Præsident George Q. Cannon

læste Mosiah 27de Kapitel i Mormons Bog. Dernæst hentydede han til Kirkens Organisation i Aaret 1830 samt talte om de mirakelløse Tilkjendegivelser iblandt de Hellige under de prøvende Omstændigheder, som de havde til at gjennemgaa, hvilket var til dem en stor Trøst og Opmuntring, samt et Vidnesbyrd om at Gud ikke havde forglemt sine Løfter. Taleren henledede derefter Opmærksomheden paa Guds retfærdige Beslutninger, med Hensyn til Straf og Belønning, ifølge den Orden som er indbefattet i Saliggjørelsens Plan. Han mindede de Forsamlede om Evangeliets tydelige og herlige Principer, saaledes som de ere aabenbarede gjennem Profeterne, hvorefter han bar et kraftigt Vidnesbyrd om Guds Almagt samt opmuntrede de Hellige til Trofasthed.

Præsident Woodruff

sagde: Førend vi slutter ønsker jeg at gjøre nogle Bemærkninger. Vi have gjennem denne Konference haft Lejlighed til at høre Evangeliets Principer samt den rette Maade at forrette sammes Ordinancer. Jesu Kristi Evangelium har altid været det samme. Det kom fra Evigheden, og følgelig er det i sig selv evigt og uforanderligt, hvilket ogsaa stadfæstes af Apostelen Paulus, som siger: „Det er kun et Evangelium, men dersom endog vi eller en Engel fra Himmelen prædikede Eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være en Forbandelse." Gud har i denne Tid aabenbaret det samme Evangelium, og vi ere kaldte til at prædike det som et Vidnesbyrd, til alle Nationer. Han har givet til os det hellige Præstedømmets Nøgler, og saaledes er hans Kirke oprettet paa Jorden. Jeg beder Gud min himmelske Fader at velsigne og styrke Eder i Udførelsen af alle Eders Pligter, saa at Zion maa fremstaa i sin Pragt, Guds Rige maa komme og hans Vilje ske paa Jorden, som den sker i Himmelen.

Korel sang en Hymne, hvorefter Konferencen sluttedes med Taksigelse af Ældste Elias Morris.

Tankesprog. Oplær den Unge efter hans Vejs Beskaffenhed; endog naar han bliver gammel, skal han ikke vige derfra.

— Den, som erhverver sig Forstand, elsker sit Liv; den, som bevarer Indsigt, skal finde Godt.

Salomon.

Den 15de Maj 1890.

Sangens Tid er kommen!

Thi se Vinteren er forbi, Regnet er gaaet over og draget bort. Blomsterne ere komne tilsyne i Landet, Sangens Tid er kommen, og Turtelduens Røst er hørt i vort Land. Saaledes udbrød Vismanden, da han betragtede den herlige Periode, som skulde oprinde for alle Folk — i Særdeleshed for Israel. Mange af vore kristelige Venner ville sandsynligvis anvende disse Ord paa den Tid, da Verdens Frelser kom og udførte sin Mission iblandt det jødiske Folk, hvorved Grundvolden blev lagt til Saliggjørelse; men lad os for et Øjeblik tage i Betragtning de Forhold, som dengang vare raadende.

Jesus kom til sine Egne, men de annammede ham ikke; han søgte til at gjøre Godt, men de forkastede ham og tilsidst udraabte: Korsfæst! Korsfæst! ham. Desuagtet fandt han Nogle, hvilke vare villige til at følge ham under Livets prøvende Omstændigheder. At disse skulle gjennemgaa de samme Gjenvordigheder, som Mesteren selv, tydeliggjøres af hans egne Ord: „Ligesom jeg er saaledes ere og I i denne Verden," og atter: „Have de forfulgt mig, skulle de ogsaa forfølge Eder."

Vi ville følge Begivenhedernes Gang saaledes som det profetiske Ord og Historien giver os Underretning. At Apostlene havde Kundskab om deres egen Skjæbne og den Magt som skulle rydde dem af Vejen, fremgaar af følgende Ord: „Lader Ingen bedrage Eder i nogen Maade; thi først maa jo Frafaldet komme og det Syndens Menneske aabenbares, Fordærvelsens Søn, han, som modsætter og ophøjer sig over Alt, hvad der kaldes Gud eller Gudsdyrkelse, saa at han sætter sig i Guds Tempel, som en Gud, og udgiver sig for at være Gud. Thi Uretfærdighedens Hemmelighed yttrer sig allerede krafteligen, alene indtil den, som nu holder ham tilbage, tages bort." Mange andre Skriftsteder kunde citeres for at stadfæste denne Kjendsgjerning, men vi ønske ikke at indlade os paa Enkeltheder, thi en summarisk Betragtning over disse Begivenheder vil svare til Hensigten.

Naar vi læse Historiens Blade, saa give de os en fuldstændig Beretning om Opfyldelsen af Profetierne, angaaende det store og almindelige Frafald, idet ikke alene Apostlene og de mest fremstaaende Ældste i Menigheden, men Alle, som efterlevede Evangeliets hellige Principer, bleve ryddede af Vejen, og saaledes havde Kirken med sin fulde Prydelse — Præstedømmets Nøgler — til at fly til Ørkenen, hvor Gud havde beredt et Sted for den. Paa denne Maade ophørte Lyset af Retfærdighedens Sol at skinne iblandt Menneskenes Børn, idet de, paa Grund af Forkastelse af det himmelsendte Budskab, bleve overladte til sig selv, og muligvis fandtes der Nogle, som gjentog disse betydningsfulde Ord: „Høsten er forbi, Sommeren er endt, og vi ere ikke frelste."

Saaledes indtræder den triste og kolde Vintertid, ja, en lang og mørk Nat; thi ingen venlig Engel besøgte Dødelighedens Land, ingen Røst fra den majestætiske Trone til at vække de slumrende Nationer fra deres Dvale. Nej,

Sangens Tid var ikke kommen, Turtelduens Røst kunde ikke lyde i Landet, paa den kolde Aarstid. Lad os derfor forlade denne melankolske Periode, og henvende vor Opmærksomhed paa det profetiske Ord, der er skrevet os til Lærdom og Undervisning, og følgeligvis beregnet paa at indgyde Haab og Mod i den forskende Sjæl. Vi ville mindes det herlige Syn, som Johannes havde da han var paa Øen Patmos, hvori Fremtidens store Drama blev udfoldet for hans Blikke, men særlig ønske vi at mærke følgende Ord: „Og jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk; som sagde med høj Røst: frygter Gud, og giver ham Ære, thi hans Domstime er kommen; og tilbeder den, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder." Dette stemmer overeens med Frelserens Ord: „Og dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganske Verden, til et Vidnesbyrd for alle Folk; og da skal Enden komme."

De Sidste-Dages Hellige have bevidnet til alle Jordens Nationer, for de sidste tredsindstyve Aar, at Engelen, som Johannes omtaler, er kommen, med det evige Evangelium, hvilket er blevet forkyndt og ville fremdeles blive proklameret til alle Folk, som et Vidnesbyrd om, at Gud lever, og er den samme algode Fader nu, som han var i Fortiden. Som en Følge af, at de Hellige har baaret et saadant Vidnesbyrd, have de haft til at gjennemgaa mange Forfølgelser og Gjenvordigheder næsten i alle Lande; men indtil denne Dag have Oppositioner bidraget til, at befæste dem i Troen og paaskynde deres Indflydelse og Anerkjendelse. Den samme Magt som var raadende paa Kristi og Apostlernes Tid, gjør sig ogsaa gjældende nu, idet den anstrænger alle sine Kræfter, for at opløse denne Kirkes Organisation og adsprede de Hellige, men vi nære ingen Frygt i saa Henseende, ej heller gjør nogen sand Sidste-Dages Hellig; thi Herren har lovet, at han vil grundfæste sit Værk, indsamle Israel og forløse sit Folk.

Disse Forjættelser indgyde i Sjælen, Haab, Mod og Fortrøstning, saa at vi med Rette kunne udbryde: Sangens Tid er kommen, Blomsterne ere komne tilsyne og Turtelduens Røst høres i vore Lande. Derfor ville vi sige til de Hellige: „Frygt ikke du lille Flok, thi det er Faderens Vilje at give Eder Riget."

Ankomst og Beskikkelse.

Følgende Missionærer fra Zion ankom til Kjøbenhavn den 2den dennes: H. W. Hanson fra Salt Lake City, Lars L. Nelson fra Provo, Rasmus Sørensen fra Levan, Andrew J. Aagaard fra Fountain Green og J. C. Berthelsen fra Sanford.

Vi byde disse vore Brødre hjærteligt velkommen og nedbede Herrens Velsignelse over deres Virksomhed i disse Lande.

Ældste H. W. Hanson beskikkes herved til at arbejde i Stockholms Konference, Ældste Lars L. Nelson i Gøteborgs Konference og Ældsterne Rasmus Sørensen, Andrew J. Aagaard og J. C. Berthelsen i Aarhus Konference, under de respektive Konferencepræsidenters Ledelse.

C. D. Fjeldsted,
Præsident for den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Vi indrykke følgende Brev fra »Mill. Star«, da det indeholder værdifulde Raad og Instruktioner, og vil saaledes uden Tvivl blive læst med Interesse saavel af Missionærerne som de Hellige i Almindelighed. Red.

Salt Lake City, Utah,
den 12te April 1890.

Præsident George Teasdale.

Kjære Broder!

Deres venlige Skrivelse af den 29de sidstleden, have vi med Glæde modtaget og takker for samme. Det bedrøver os at høre, at saa mange af Missionærerne, der arbejde under Deres Ledelse, ere upasselige og syge, men vi haabe, at alle Forsigtighedsregler ere tagne af Konferencepræsidenterne, saa at ingen af Brødrene, som arbejde under disses Bestyrelse, behøve at udsætte sig for yderlige Anstrængelser, eller at tænke at det er deres Pligt at forblive i Missionen, hvadenten deres Helbred tillader det eller ikke. De have uden Tvivl allerede givet Instruktioner i saa Henseende, men desuagtet synes der at være Aarsag til at tro, at der er nogle af Missionærerne, som ere for meget tilbageholdne i at give deres sande Stilling tilkjende, førend det er forsent. Tabet af 4 Missionærer i Løbet af en kort Tid foraarsager os til at tænke saaledes, og det skulde glæde os, om at De kunde tage de nødvendige Forholdsregler i saa Henseende, saa at vore Følelser maatte blive forstaaede af Alle, thi Kirken indtager en saadan Stilling for Tiden, at der ingen Nødvendighed er for nogen af Missionærerne at udsætte sig for nogensomhelst Fare, der vil have Døden til Følge. En Guds Tjeners Liv er mere værd end som ligegyldigt og uforsigtigt at udsættes for skadelige Følger, selv i Udførelsen af Embedspligter. Visdom og Forsigtighed burde karaktisere vor Opførsel i disse saavelsom i alle andre Henseender.

Vi havde en særdeles behagelig Tid under vor sidste Konference. Brødrene som talte til de store Forsamlinger, vare fyldte med Inspirationens Aand, hvorved saadanne Raad og Instruktioner bleve givne, som vare passende under de nærværende Forhold. Fornemlig bleve tydelige Instruktioner givne til Præstedømmet, om ikke at argumentere over Lærdomsprinciper, som Gud ikke tilfulde har aabenbaret, ej heller at fremholde Lærdomme som ikke kunne bevises af de hellige Skrifter. Den eneste Forandring som fandt Sted var, at Ældste George Reynolds blev kaldet til at indtage den ledige Plads i det øverste Præsidentskab over de Halvfjerds.

Det vil sandsynligvis overraske Dem at høre, at Ældste Joseph Deitrich har fornegtet Troen og forladt Kirken, og søger nu til at øve sin Indflydelse over de Hellige fra Bøhmen i den samme Retning. Vi ere ikke i Stand til at forstaa hvad det er, som har foraarsaget Broder Deitrich til at tage dette Skridt, undtagen det skulde være Mangel paa Erfaring i Evangeliet.

Vi maa tilstaa at dette bedrøver os meget, men det er et Bevis for, at Ingen, der kun har været i Kirken en kort Tid, burde emigrere til disse Dale, thi den Ondes Indflydelse er raadende, og anstrænger sig til det Yderste i at drage de Hellige fra Dydens og Pligtens Sti, og særlig disse af vore Brødre og Søstre, som kun have en begrænset Erfaring og Kundskab, thi de ere meget

udsatte for at blive vildledte, ja, selv at tabe Troen. Vi ville derfor sige, at det er mere ønskeligt og langt bedre for saadanne Personer, at de forblive i deres egne Fødelande, indtil de have erholdt en moden Erfaring og samlet Kundskab og Kraft til at modstaa de Prøvelser, som ville møde dem paa deres Vej, navnlig efter Ankomsten til de Helliges Forsamlingssted.

Vi have tænkt i en nær Fremtid, at besøge de Hellige i Mexiko og muligvis ogsaa i Arizona. Tiden er endnu ikke bestemt, men om vore forskjellige Pligter ville tillade os, saa agte vi at begynde vor Rejse om nogle Uger.

Som De er bekjendt med, er et Lovforslag introduceret i de Forenede Staters Senat, som gaar ud paa at gjøre alle Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige politisk umyndige, hvilket sandsynligvis vil blive Resultatet, undtagen den Almægtige vil forhindre disse Beslutningers Gjennemførelse. Imidlertid føle vi til at være overladte i Herrens Haand, thi han styrer Alt til det Bedste for sit Folk, og muligvis vil han paa ovennævnte Maade drage en Grænselinje mellem de Hellige og Babylon. Idet mindste vil Alt dette bidrage til at fuldbyrde denne Nations Skjæbne.

Vor Helbred er god. Vi ere altid glade ved at høre fra Dem, og beder stedse for Deres- og Medarbejderes Lykke og Fremgang. Vi forblive som altid Deres Brødre i Evangeliet.

Wilford Woodruff.
George Q. Cannon.

Ombord paa Dampskibet „Wyoming",
Queenstown, den 4de Maj 1890.

Præsident C. D. Fjeldsted.

Kjære Broder!

Som bekjendt, rejste vi med Dampskibet „Cameo" fra Kjøbenhavn den 24de April omkring Kl. 12 Aften. Rejsen over Nordsøen var meget behagelig, naar undtages Lørdagen da vi havde en frisk Kuling, hvilken foraarsagede en Del Søsyge, som havde til Følge, at Mange maatte offre til Havets Gudinde. Kaptajn Chambers bidrog meget til at gjøre Rejsen behagelig, idet han udviste en overmaade Opmærksomhed baade mod de hjemvendende Missionærer saavelsom Emigranterne; hvorfor vi til Gjengjæld gav ham en skriftlig Erklæring af vor Anerkjendelse og Tilfredshed. Vi ankom til Hull den 27de Kl. 9 Formiddag. De norske Hellige, under Ledelse af Ældsterne Ernstrøm og Nielsen, ankom til Hull om Aftenen Kl. 11. Mandag Morgen Kl. 6 begyndte Toldundersøgelsen, og vi kunne sige til Toldbetjentenes Ros, at de vare meget humane, saa at vi ikke havde nogensomhelst Ulempe. Efterat Alt var ordnet fortsatte vi, i Forening med de norske Hellige, Rejsen til Liverpool, hvortil vi ankom Kl. 4,30 Eftermiddag og bleve indkvarterede paa Hotel „Svea".

Vi bleve, af Præsident Teasdale, organiserede som følger: Ældste Adolph Anderson, som Selskabets Leder, med Ældsterne L. Ernstrøm og G. Bastian, som Assistenter. Fredag Aften den 2den dennes gik vi ombord paa Dampskibet „Wyoming", og afrejste fra Liverpool igaar Kl. 10 Formiddag. Efter nogle faa Timers Sejlads opstod der en betydelig Storm, saa at Mange af Selskabet bleve søsyge og de Øvrige saa meget sørgmodige ud. Selv en Del af Missionærerne mistede Appetiten, men nu er Alt vel igjen, saalænge som det vedvarer. Kl. 12.20 skal vi afgaa herfra, og vil da byde denne grønne Ø vort sidste Farvel, for at styre vor Kurs over det store atlantiske Ocean med den Fortrøstning, at den Almægtige

vil udrække sin Haand til vor Beskyttelse og føre os sikkert i Havnen, paa den anden Side Havet.

Idet vi ere i Færd med at tage Afsked med Irland, føres ogsaa vore Tanker tilbage til de skandinaviske Lande, hvor vore uforglemmelige Venner befinde sig, og i hvis Selskab vi have nydt saa mange behagelige Timer, hvortil knytter sig mange kjære Minder og Erindringer, hvilke Fremtiden aldrig kan udslette. Vi ville derfor sende en hjærtelig Hilsen til disse vore dyrebare Venner, samt byde dem Alle Farvel med Haab om et behageligt Gjensyn paa Josephs Arveland.

Maa Herren velsigne dem Broder Fjeldsted, i Forening med Deres Medarbejdere, for al udvist Venlighed, Respect og Agtelse under den svundne Tid, ønskes af Deres Brødre i Kristo.

Adolph Anderson.
L. Ernstrøm. G. Bastian.

Nephiternes Undergang.

Under de to første Aarhundreder af den kristelige Tidsregning vare Indvaanerne paa det vestlige Kontinent en Nation, og havde en og samme Religion. En kort Tid efter at Jesus Kristus havde aabenbaret sig for dem ophørte al Splid og Uenighed, og saa stor var den Tillid og Kjærlighed, som de nærede for hverandre, at de havde alle Ting tilfælles — ja, de vare af et Hjærte og et Sind. Saaledes kunne vi med Rette sige, at dette var det eneste Folk, som nogensinde havde levet paa Jorden fra Verdens Begyndelse, der havde de jordiske Velsignelser og Overflødigheder ligeligt fordelte, af hvilken Aarsag der ikke fandtes nogen Fattigdom iblandt dem, heller ikke var der nogen Nødvendighed for at have Embedsmænd til at indskjærpe Lovene, thi Overtrædelse og Lovløshed var aldeles ukjendt i det hele Land. Dette var hvad vi kunde kalde den „gyldne Periode" af Lehis Efterkommere, ja, deres Højdepunkt i Magt og Indflydelse.

Vi have ingen Midler til vor Raadighed, hvorved vi kunne danne os nogen Idè om Antallet af Landets Indbyggere paa den Tid, men under den lange Periode, som de levede i Fred med hverandre, er der stor Sandsynlighed for, at de maatte have forøget sig hurtigt i Antal. Naar den hele Styrke af en stor Nation er forenet i at opbygge og udvikle et Land, og alle de Midler som staa til en stor Regjerings Disposition blive anvendte i dette Øjemed, saa kan man i Virkeligheden sige, at der er ingen Grænse for Udviklingen af de naturlige Hjælpekilder, og derfor er det ikke forunderligt at læse om den Lykke og Velstand, som var almindeligt raadende iblandt dette Folk. Steder og Landsbyer opførtes over næsten det hele Land. Kunst og Videnskab var udviklet til en stor Fuldkommenhed, og Folket tiltog i Intelligents, som en Følge af at de vare inspirerede af Guds Aand.

Guds Herlighed og Magt er Intelligents, og vi finde, at naarsomhelst et Folk lever i Overensstemmelse med hans Vilje, saa er der en ustandselig

Forøgelse og Udvikling i Kundskab og Lys; men naar de afvige fra den Almægtiges Veje, saa er det en Selvfølge, at der er en Tilbagegang fra det, som vil gjøre Livet behageligt og som ene kan ophøje den menneskelige Familje. Paa Grund af Lydighed til den Almægtiges Love, vare Nephiterne i Stand til at løse de mest vanskelige Problemer, med Hensyn til jordisk Regjering, og den Maade at tiltage i Velstand, samt aldeles at underkue og forhindre Lovløshed.

Apostelen Paulus giver os den Underretning, at der skulde blive et almindeligt Frafald, førend Herrens store og forfærdelige Dag skulle komme, og som vi allerede have paavist, var Befolkningen paa det vestlige Kontinent mere velsignet og begunstiget af den Almægtige med Haab og Tro paa Guds Søns Evangelium, end som deres Naboer paa den østlige Hemisphære, og følgelig var deres Fald forholdsvis saa meget større.

Lucifer — Morgenrødens Søn — faldt fra sin ophøjede Stilling paa Grund af Hovmod og Egennytte, ved hvilken Lejlighed han svor Gud vor evige Fader evigt Fjendskab, og idet han indtraadte i denne Verden, begyndte han at øve sin Indflydelse over det menneskelige Sind, og det lykkedes ham at lede Mange fra den Sti, som leder til Faderhuset. Saaledes var han ogsaa den Anstødssten, hvorpaa Nephiterne faldt. Omkring 200 Aar efter Kristi Fødsel begyndte Hovmod og Egennytte at indsnige sig iblandt dette Folk, saa at de delte sig i Partier. Nogle af dem iførte sig de fineste Klæder og ansaa sig bedre end deres Medmennesker. Denne Stolthed foraarsagede Had og Misundelse. Tredive Aar senere bleve disse Følelser saa stærke, at det hele Folk fordelte sig to Partier: de som fornegtede Verdens Frelser kaldtes Lamaniter, og de som holdt fast ved Troen paa Evangeliet bleve kaldte Nephiter.

Ved Slutningen af det tredje Aarhundrede vare der kun faa af Nephiterne, som holdt fast ved deres Bekjendelse; thi hemmelige Selskaber dannedes, Had og Forfølgelse tiltog, og saaledes vidnede den hele Nation om sin egen Undergang. De elskede mere Mørket end Lyset, fordi deres Gjerninger vare onde. Atter, der er stor Betydning i den Kjendsgjerning, at Amaron under den første Del af det fjerde Aarhundrede skjulte Fædrenes Optegnelser, saa at de ikke skulde blive ødelagte. Den Onde søger paa alle mulige Maader at ødelægge det, som vidner om den store Skabers Værk og Under, samt Alt som beviser Tilværelsen af en Gud, hvorved han saa meget lettere kan holde Menneskene under sin Vilje og Kontrol.

Paa denne Tid havde Forføreren erholdt næsten uindskrænket Kontrol over Landets Indbyggere. Kunst og Videnskab blev forsømt, og tilsyneladende var der intet andet end Blodsudgydelse og Ødelæggelse, der interesserede deres Sind. Her kunne vi tydelig se Indflydelsen af de to Magter. Naar de adlød den store Skabers Love, og vandrede i Overensstemmelse med hans Vilje, saa nød de Lykke og Velstand, ja, havde Fremgang i Alt som var nødvendigt for deres Bekvemmelighed. Paa den anden Side, naar de afvege fra denne Vej, saa blev Resultatet det modsatte, nemlig, at ødelægge Alt som var godt, ja endog at udgyde Næstens Blod. Hensigten med Guds Søns Evangelium i alle Tidsaldre har været, at bortfjærne Had, Splid og Misundelse, samt at befordre Fred og

Enighed, at opbygge, forædle og forbedre Alt til Menneskenes fuldkomne Lykke; hvorimod Satans Hensigt altid har været, at befordre Misundelse, Blodsudgydelse, ja, at nedbryde Alt, som er af guddommelig Oprindelse. Uvidenhed har været og er Ophav til Forbrydelser, den har været det Vaaben, som er bleven benyttet under de mørke Tidsaldre.

Krig udbrød i Aaret 322 efter Kristus imellem disse to Nationer: Nephiterne og Lamaniterne. Nogle Træfninger fandt Sted i Nærheden af Hovedstaden — Zarahemla. I den nephitiske Arme vare der tredive Tusind Mænd, hvilke vare i Stand til at forsvare sig og holde Lamaniterne tilbage for nogle faa Aar. Paa denne Tid begyndte den Profeti at opfyldes, som blev udtalt af Samuel 330 Aar før Kristus; thi Guds Aand forlod dem og de bleve overladt til sig selv, at stride imod den Ondes Magter, ja, de havde af deres egen fri Vilje ringeagtet Guds Bud, og vist Ulydighed mod hans Befalinger. Synd og Ugudelighed var herskende i Landet, og Anarki var den raadende Magt. De Domme, som vare udtalte af Profeterne for Aarhundreder tilbage i Tiden, med Hensyn til Folkets Udryddelse, vare nær ved at fuldbyrdes, idet de afvege fra den rette Vej.

En ung Mand, ved Navn Mormon, blev valgt til at være Anfører for Nephiternes Armè, medens Lamaniterne valgte deres egen Konge, Aaron, til Hærfører. Disse Armèr havde forøget sig saa meget, at de talte 45,000 Lamaniter imod 42,000 Nephiter. Med afvekslende Lykketræfninger fra begge Sider det ene Aar efter det andet, sluttedes der endelig i Aaret 350 en Overenskomst mellem disse to Nationer, saaledes at Syd-Amerika skulde tilhøre Lamaniterne og Nord-Amerika Nephiterne.

Der var en Vaabenstilstand for omtrent ti Aar, under hvilken Tid, Nephiternes Anfører, Mormon, gjorde Forberedelser og indøvede sit Folk, for en kommende Træfning med Lamaniterne, hvilken han kunde indse var uundgaaelig. Han blev heller ikke skuffet i denne Forventning; thi Lamaniterne kom i deres fulde Rustning op imod ham og hans Folk. Under de første Træfninger bleve Lamaniterne drevne tilbage, men omsider tillod Herren den Ondes Planer at tage sin egen Retning, idet Lamaniternes Hær forøgedes i Antal og gradvis fik Overhaand over Nephiterne, saa at de maatte fly for deres Fjender. Allevegne var der Strid og Tvistigheder angaaende Steder og Byer, og Landet var bedækket med de Slagne. Hvorsomhelst de store Armèr af Lamaniter drog frem, ødelagte de Steder og Landsbyer, saa at man ene fandt Ruiner tilbage, og alle Tegn paa Velstand og Magt, af den en Gang lykkelige Nation, vare næsten forsvundne, som en Følge af disse forfærdelige Krige.

Endelig finde vi i Aaret 385 efter Kristus, at Krigens Flod havde bragt de stridende Nationer til Højen Cumorah, i Staten New York. Nephiterne havde vandret over Tusinder af Mile, for derved at finde et Ly og undgaa deres truende og overlegne Fjender. Da de endelig havde naaet til den østre Grænse af Landet, saa var det naturligt, at en Fuldendelse af disse grusomme Krige skulde finde Sted. General Mormon samlede sin Armè omkring Højen Cumorah, sandsynligvis med Forhaabning om, at paa denne Maade vinde nogen Fordel over sine Modstandere, saa meget

mere som, at Vandspring, Floder og Søer fandtes i Nærheden, hvorved deres Stilling ansaaes mere sikker til at forsvare sig; men i disse Forventninger blev Mormon og hans Folk skuffede, thi Nephiternes Skjæbne var besluttet. Den ene Tid efter den anden havde Profeter og inspirerede Mænd advaret dem om de sørgelige Følger af Ulydighed mod deres himmelske Fader, og selv da, naar Døden stirrede dem i deres Ansigt, vare de lige saa gjenstridige som nogensinde forud.

Paa Morgenen af den Dag, da Nephiterne førte deres sidste Kamp, talte deres Armè 30,000 Stridsmænd, og om Aftenen var denne store Skare, med Undtagelse af 24 Personer, nedlagt af deres blodtørstige Modstandere. Lamaniterne vare saa opirrede, at de med Vrede forfulgte disse overblevne 24 Nephiter, indtil at General Mormon var den eneste som var tilbage af det nephitiske Folk. Selv hans Liv var efterstræbt til det Yderste, men han lykkedes i at skjule sig for sine Fjender. I Aaret 421 efter Kristus skjulte han sine Fædres Optegnelser i den mindeværdige Høj — Cumorah, hvor hans eget Folk faldt for deres Fjender, og den sidste Kamp imellem disse to Nationer fandt Sted.

Aarhundreder efter disse sørgelige Begivenheder fandtes der Levninger og Mindesmærker efter Krigen, paa de Egne hvor Striden førtes, ja, endog nu findes der Spor tilbage af samme, uagtet Markene ere prydede med tykke Skove. Hvor der en Gang levede et kristent og fredeligt Folk, som nød alle Evangeliets Gaver, Kræfter og Velsignelser, samt alle jordiske Goder, idet Velstand var universal i det hele Land, finde vi nu den nedværdigede og uvidende røde Mand, strejfe omkring med sine høje Forestillinger om den Ære og Rang, som er forenet med Kamp og Strid. Alle Spor af Civilisation ere for længe siden tabte, og Fordom og Tradition indtager dens Plads. Dette Folks Historie — Mormons Bog — hvilken nu er oversat i flere forskjellige Sprog, er et Vidnesbyrd om Sandheden af det Udsagn: Alt det som er Godt kommer fra Gud; men Alt som er Ondt kommer fra Djævelen.

(»Juvenile Instructor«.)

Tankesprog. Bed til Gud, men ro selv, naar Du er i Havsnød. — Beskedenhed er en ung Piges Halvsmykke.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).